

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. K. W.**
zastoupený advokátem Mgr. Theobaldem Ptoszkem
sídlem Horní 55A, 700 30 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2020 č. j. 36884/20/5200-10423-705893,
ve věci přeplatku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 11. 2019, č. j. 3920237/19/3213-50524-809845, tak, že místo nevyhovění žádosti žalobce o vrácení přeplatku bylo rozhodnuto o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob v částce 460 000 Kč, vykázaného ke dni 20. 9. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

2. Žalobce v žalobě uznal, že provedl dodanění za rok 1996 a tyto pohledávky také splácel. Tvrdil, že se nikdy nedozvěděl přesný stav dluhů, až v roce 2019 požádal o vrácení přeplatků. Žalobci byl přiznán přeplatek 100 000 Kč a byly mu zaslány sestavy evidence daní, která je podle žalobce neúplná, nepřesná, vysloveně špatná. Žalovaný podle žalobce neunesl své důkazní břemeno a žalobce jeho vinou platil zbytečně po celou dobu. Žalobce nejprve uvedl námitky vůči částce 100 000 Kč (která mu byla vrácena na základě jiného rozhodnutí než nyní přezkoumávaného – pozn. soudu). Dále žalobce namítl, že jeho dluhy byly v roce 2004 odepsány, avšak v roce 2006 bezdůvodně „znovunaveny“. K exekuci u Citibank v roce 2006 namítl, že účet byl manželky, nic nedokládá ani údajné vlastnictví účtu ani doručení exekučního příkazu žalobci. Žalobce v dané době věděl, že správce daně zablokoval účet a zabavil na něm peníze, tehdy žalobce nepřemýšlel nad zákonností takového postupu, veškeré souvislosti vyšly najevo až v roce 2019 po nahlédnutí do správních spisů. Argumentace žalovaného v bodě 43 napadeného rozhodnutí ohledně stavení lhůty je v příkrém rozporu s jeho vlastní argumentací v bodě 48. Žalovaný neprokázal, že by nějaký úkon mohl mít důsledky podle § 70 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), tedy neprokázal běh nové promlčecí lhůty od 1. 1. 2003, takže podle žalobce promlčení vybrání daně nastalo již v roce 2004. K prekluzi pak podle žalobce došlo 31. 12. 2004.
3. Žalobce doručil soudu další podání ze dne 4. 10. 2021, 6. 10. 2021, 17. 5. 2024 a 3. 6. 2024. K nim soud uvádí, že jednak jde o podání zcela po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby (v některých bodech se dokonce objevují námitky k úkonům daňových orgánů, učiněným po právní moci napadeného rozhodnutí), a dále z hlediska předmětu a obsahu napadeného rozhodnutí nepřinášejí nic podstatného nad rámec žaloby až na tuto výjimku: Rozhodnutí o povolení splátek z 16. 6. 2008 (poslední úkon přerušující podle žalovaného promlčecí lhůtu – pozn. soudu) obsahuje splátky ve větším rozsahu než připouštěly právní předpisy, takže je podle žalobce nicotné.
4. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že ve věci jde o to, zda žalobci vznikl přeplatek. Ten mu mohl vzniknout jedině z plateb, které by byly převedeny na žalobcovy existující nedoplatky po uplynutí prekluzivní lhůty. Rozhodnými skutečnostmi je tedy určení konce lhůty pro placení daní a zjištění stavu osobního daňového účtu po tomto datu, resp. zjištění, zda po tomto datu nebyly na prekludované nedoplatky provedeny další platby. Není dán žádný legální ani legitimní důvod, pro který by se měl žalobce domnívat, že na základě jeho žádosti o přeplatek bude zkoumána věcná správnost a zákonnost všech úkonů a rozhodnutí za posledních více než 20 let. Napadání vybraných zápisů v interních dokumentech správce daně z let před prekluzí lhůty pro vybrání nedoplatků nemůže mít reálně vliv na posouzení vzniku přeplatku po 1. 1. 2015.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

6. O žalobě soud rozhodl u jednání dne 14. 6. 2024, když žádost zástupce žalobce o odročení jednání neshledal včasnou ani řádnou (§ 50 zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 64 s. ř. s.). Mezi doručením předvolání k jednání a žádostí o odročení totiž uplynul celý týden, přitom zástupci žalobce zřejmě nic nebránilo v tom, aby jej sdělil obratem, když tvrzeným důvodem byla dlouhodobě plánovaná dovolená zástupce žalobce. Takto zcela obecně tvrzený důvod zástupce žalobce navíc nekonkretizoval dostatečně ani na výzvu soudu, když doručil pouze údajný screen z aplikace Booking.com, v němž však chyběla jakákoli zmínka či vazba na zástupce žalobce. Je třeba dodat, že zástupce žalobce i žalobce sám se nařízeného jednání zúčastnili.
7. Soud neprováděl u jednání žádné dokazování, neboť vše podstatné pro přezkum napadeného rozhodnutí bylo obsaženo ve správních spisech a důkazní návrhy (stejně jako velké množství žalobních tvrzení) se míjely s důvody napadeného rozhodnutí.
8. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žádostí ze dne 20. 9. 2019 žalobce požádal správce daně o vrácení „všech přeplatků na všech daních“. Správce daně mu rozhodnutím ze dne 20. 11. 2019 nevyhověl, žalobce v odvolání uvedl, že již v roce 2004 neměl pohledávky ani závazky vůči státu, takže namítl prekluzi nejméně od 1. 1. 2011. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správce daně tak, že rozhodl o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob v částce 460 000 Kč, vykázaného ke dni 20. 9. 2019. Žalovaný odlišně od správce daně vyhodnotil uplynutí lhůty pro placení daně – podle žalovaného to bylo dnem 31. 12. 2014, takže platby zaplacené žalobcem po tomto datu bylo nutno vrátit.
9. Krajský soud především uvádí, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlil vznik nedoplatků, výši a dobu plateb, důvody plateb a vše zařadil do kontextu příslušných právních ustanovení z hlediska lhůty pro placení daně, jejího počátku, průběhu a konce. Krajský soud se zcela ztotožňuje s žalovaným v tom, že rozhodnutí o přeplatku na dani vychází z předcházejících relevantních pravomocných rozhodnutí finančních orgánů a neotvírá možnost přezkoumávat jednotlivé úkony za období od roku 1997 dosud. V daném případě rozhodně nelze říci, že by žalobce učinil k ochraně svých práv vše, co po něm bylo možné požadovat v duchu zásady *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělým náleží práva). Žalovaný ani soud zde nebudou nahrazovat žalobcovu procesní pasivitu trvající více než 20 let.
10. Pokud jde o odepsání a „znovunavedení“ dluhů, žalovaný se touto námitkou zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí (body 17-18, 33-37), soud s jeho argumentací souhlasí a pro stručnost na ni odkazuje, když žalobce v žalobě nereagoval žádným nosným způsobem na závěry žalovaného, prakticky pouze znovu opakoval stejnou námitku. Totéž by se dalo říci i o námitce k exekučnímu příkazu ohledně účtu u Citibank (žalovaným vysvětleno v bodě 38) se zdůrazněním, že žalobce byl oprávněn bránit se proti této exekuci, věděl o ní (jak sám uvedl v žalobě) a v rozhodné době s tím nic nedělal. Bod 43 odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapituluje názor správce daně ohledně stavení lhůty pro placení daně, který však žalovaný neshledal správným, a proto jej korigoval právě v následujících bodech včetně žalobcem namítaného bodu 48. Soud tedy uzavírá, že body 43 a 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí nepředstavují žádný rozpor v argumentaci žalovaného. Námitku, že žalovaný neprokázal, že by nějaký úkon mohl mít důsledky podle § 70 odst. 2 ZSDP, považuje soud za velmi obecnou, proto odkazuje především na bod 31 odůvodnění napadeného rozhodnutí,

kde se touto otázkou žalovaný konkrétně zabýval. Pokud jde o povolení splátek z roku 2008, rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti ZSDP, který v § 32 odst. 7 upravoval tzv. neplatnost rozhodnutí, pokud neobsahovalo některou z náležitostí, uvedených v § 32 odst. 2 ZSDP. Později, za účinnosti daňového řádu, byly podmínky nicotnosti rozhodnutí stanoveny v § 105 daňového řádu. Žalobcem tvrzený důvod však nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v těchto zákonných ustanoveních, teoreticky by se mohlo jednat maximálně o nezákonnost, nikoli nicotnost rozhodnutí, která je v souladu s právní teorií i judikaturou vyhrazena pro takové vady, pro které již nelze vůbec hovořit o rozhodnutí. Nad rámec soud uvádí k opožděné procesní námitce, že žalovaný neporušil § 115 odst. 2 daňového řádu, neboť stanovisko správce daně k žalobcovu odvolání není předmětem dokazování v daňovém řízení (jedná se o písemnost sloužící výlučně pro potřeby daňových orgánů ve smyslu § 65 odst. 1 písm. d/ daňového řádu), a žalovaný sice dospěl k odlišnému právnímu názoru než správce daně, avšak tato změna ovlivnila rozhodnutí ve prospěch žalobce.

11. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
12. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. června 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu